

op nede ved Grænsen? Det forekommer mig, at den højtærede Udenrigsminister kommer ud i det mest haabløse Uføre, naar man sammenligner hans Udtalelser i Dag med det, han sagde her den 17. November.

Pürschel: I den Tale, den højtærede Forsvarsminister (L. Rasmussen) holdt forleden Dag, var han saa optaget af at sige noget morsomt til mig, at han ganske glemte at besvare en Række af de Spørgsmaal, jeg havde stillet til ham, ganske glemte at imødegaa den Kritik, som jeg paa forskellige Punkter havde rettet mod Afrustningsforslaget. Jeg bad f. Eks. den højtærede Forsvarsminister udtale sig nærmere om, hvad Meningen var med det, at han ansaa det for givet, at de Arbejdere, der har opnaaet Pensionsret, Arbejderne ved Orlogsværftet og Hærens Værksteder, lige saa vel som Funktionærerne faar Vente- penge. Det er besynderligt, at det skal være nødvendigt at gentage et saadant Spørgsmaal. Men det har jo under denne Debat vist sig, at det er meget svært at faa de højtærede Ministre til at svare, i hvert Fald til at svare nogenlunde hurtigt. Ogsaa i Aften er jo den højtærede Udenrigsminister blevet os Svar skyldig paa nogle Spørgsmaal, men det kan jo være, det kommer i Morgen, naar den højtærede Udenrigsminister paa ny har søgt Styrke der, hvor han aabenbart finder den. Den højtærede Forsvarsminister sagde endvidere intet om, hvilken Uddannelse disse Konstabler skal have — de skal dog ligge inde lige saa længe som de nuværende Infanterister —, og han sagde intet om, hvorvidt de skal have Strejkeret, og om de skal have Lov til at danne Soldaterraad. Det var dog ganske interessant at faa at vide, hvorledes hele denne Institution skal organiseres. I og for sig maa man jo formode, at de skal have en saadan Tilladelse, thi den højtærede Forsvarsminister er jo en liberal Mand, som har ønsket, at Soldaterne skal have Adgang til politiske Møder, og saa maa de vel ogsaa have Lov til at holde dem paa Kaserne og have Lov til at samle sig i Fagforeninger og vedtage, at de vil have højere Løn — og, hvis de ikke faar det, saa at strejke.

Dernæst kommer jeg til Spørgsmaalet om Minekasterne. Jeg forstaaer, at det ærede Medlem Hr. P. Munch var meget betænkelig ved disse Minekaster. Kunde det dog ikke tænkes, sagde han, at vi kunde klare os med noget af det Materiel,

vi har? Lad os dog nu ikke købe noget nyt, lad os bruge det, vi har! Det ærede Medlem sagde ikke: Kanoner, men det maa vist være saadant noget, han tænkte paa. Den højtærede Forsvarsminister har jo søgt Ly i den Betragtning, at der ikke i Lovforslaget staar noget om Minekaster. Der staar overhovedet ikke meget i Forslaget, saa det er ikke saa forbavsende, at dette heller ikke staar der, men det staar i den Tale, som den højtærede Forsvarsminister holdt ved Fremsættelsen, og det staar i det berømte Interview i „Politiken“, hvor Ministeren første Gang gjorde den undrende Samtid kendt med, at Minekasterne ikke var et krigsmæssigt Vaaben, men et politimæssigt Vaaben. Der staar der om dem, at de kan bruges paa Steder, hvor det ikke er muligt at anvende Karabiner, fordi disses Projektiler gaar alt for langt og kan komme til at gøre Skade langt bagved dem, man skyder paa; Minekasterne derimod maa betegnes som et udpræget politimæssigt Vaaben. Det er en Udtalelse, som, hvis den blev bekendt i Udlandet, vilde vække Jubel. Der er nylig udkommet et Bind af Salmonsens Konversationsleksikon, og deri staar der en Artikel om Minekasterne. Jeg skal ikke forholde den højtærede Forsvarsminister nogle Oplysninger om, hvad Minekasterne er: „Ved Krigens Begyndelse havde Tyskland Minekaster af 25 cm's Kaliber. De udkastede Projektiler, som vejede 100 kg og havde en Sprængladning paa 50 kg. Ved Hjælp af disse Minekasterne alene erobrede man den 14. August et belgisk Fort, Fort Fleuron, og det siges om dem, at de dræber alt levende i 50 m's Omkreds, alene ved Lufttrykket“. Det er dette humane politimæssige Vaaben, som den højtærede Forsvarsminister vil bruge overfor indre Uroligheder. Jeg vil dog energisk tilraade, at det kun bruges paa meget store Pladser, for hvis man bruger dem i de smaa Gader, ramler nemlig alle Husene sammen. Det er jo et ret ejendommeligt Vaaben for en saa udpræget Fredsven som den højtærede Forsvarsminister. Men det hele er et talende Eksempel paa, hvor farligt det er at beskæftige sig med Ting, som man aldrig er blevet klog paa, fordi man aldrig har haft dem kær, som det gamle Ord siger.

Med Hensyn til Forslaget om Vagt- værn har Forsvarsministeren ved sin Tavshed erkendt Berettigelsen af den Kritik, jeg rettede mod hans Opgivelser om den Maksimumstyrke, der var inde, opgivet til 200 Mand af Forsvarsministeren og til